

čís. 8 ex. ř.). Manželka tedy musí osvědčiti ohrožení a příjmy manželovy. V tomto případě žalobkyně osvědčení neprovedla a proto není ještě rozhodnuto, zdali žalovaný je podle § 1 cit. zákona právně zavázán své manželce platiti výživné nebo prozatímní výživné v penězích a v jaké výši.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by o ní znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Rekursní soud zamítl návrh na povolení zatímního opatření proto, že manželka musí mimo jiné osvědčiti, že má nárok na to, by jí manžel poskytoval výživné v penězích, mimo svou domácnost, což žalobkyně v souzeném případě však neučinila. Důvod ten neobstojí, protože navrhovatelka v žalobě, která tvoří s návrhem na povolení zatímního opatření zřejmě jednotný celek, nabízí o okolnosti, že žalovaný opustil již rok před podáním žaloby bezdůvodně společnou domácnost a že neposkytuje své manželce žádné výživné, důkaz spisy téhož soudu č. j. Ck VII a 483/32, tedy osvědčení vhodné podle § 274 c. ř. s. a § 78 ex. ř. Jelikož rekursní soud oněch spisů k osvědčení nepoužil, zůstalo řízení kusé, věc se nestala zralou k rozhodnutí dovolacím soudem a proto bylo napadené usnesení rekursního soudu zrušiti.

Čís. 12179.

Nepodal-li vymáhající věřitel proti usnesení, jímž byly zlaté hodinky povinného vyloučeny z exekuce, recurs, nýbrž učinil-li návrh, by byl nařízen opětný výkon mobilární exekuce zabavením těchto zlatých hodinek, uváděje, že povinný k informaci o čase nepotřebuje zlaté hodinky, a že jest ochoten dáti mu jiné dobře jdoucí spolehlivé hodinky, kteroužto ochotu nevyslovil ve svém vyjádření o návrhu povinného na zrušení exekuce, nelze tomuto novému návrhu vymáhajícího věřitele vyhověti.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1932, R I 1031/32.)

Návrhu vymáhajícího věřitele, by byl povolen opětný výkon exekuce s tím, by byly dlužníku zabaveny zlaté hodinky, místo nichž mu předá vymáhající věřitel jiné hodinky dobře jdoucí, soud první stolice nevyhověl. Rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Usnesením exekučního soudu ze dne 6. června 1932 bylo návrhu dlužníka na zrušení exekuce vyhověno i ohledně zlatých hodinek. Usnesení to bylo podle zpátečního lístku doručeno právnímu zástupci vymáhající strany dne 23. června 1932. Vymáhající strana nepodala proti tomuto usnesení recurs, nýbrž učinila návrh, by byl nařízen opětný vý-

kon mobilární exekuce zabavením těchto zlatých hodinek dlužníkových, uvádějí, že dlužník k informaci o čase nepotřebuje zlaté hodinky, a že jest ochotna dáti mu jiné dobře jdoucí spolehlivé hodinky, kteroužto ochotu nevyslovila ve svém vyjádření o návrhu dlužníka na zrušení exekuce. Nepodáním rekursu vešlo však usnesení exekučního soudu, jímž byla zrušena exekuce ohledně týchž zlatých hodinek, v moc práva (§ 514 c. ř. s. a §§ 65 a 78 ex. ř.), a nelze proto vyhověti návrhu vymáhající strany, poněvadž zlaté hodinky, o něž jde, byly již právoplatně z exekuce vyloučeny.

Čís. 12180.

Námítka, že spolužalovaný neručí solidárně, nýbrž jen z polovice, týká se důvodu nároku na náhradu škody. Totéž platí o námitce, že žalobce nemá nárok na část náhrady, ježto byla zaplácena třetí osobou.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1932, Rv II 292/31.)

Nákladní auto žalující firmy se srazilo s vlakem místní dráhy a bylo poškozeno. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalující firma na dráze náhrady škody mimo jiné 12.337 Kč za opravu auta. Žalobní nárok byl uznán co do důvodu právoplatně po právu. Konečným rozsudkem přiznal procesní soud první stolice žalobkyni 16.391 Kč. Odvolací soud k odvolání žalované napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Usnesením odvolacího soudu ze dne 10. března 1930, jež bylo potvrzeno rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 12. června 1930, bylo právoplatně rozhodnuto, že žalobní nárok je důvodem po právu. Doplnění řízení bylo tímto usnesením nařízeno jen co do výše škody, takže nový přednes byl přípustný jen o výši škody, nikoliv o důvodu žalobního nároku (§ 496 druhý odstavec c. ř. s.). Nový přednes žalované, jímž se snaží vyvrátiti názor odvolacího soudu, vyslovený ve zrušovacím usnesení, že žalovaná ručí za škodu solidárně s řidičem auta, a dovozuje, že ručí za škodu jen z polovice, týká se důvodu žalobního nároku, neboť se jím namítá, že zažalovaný nárok není z polovice po právu, ať je jeho výše jakákoliv. Proto nižší soudy k tomuto přednesu právem nepřihlížely. Pokud jde o další novou námítku, že žalobce nemá nárok na náhradu nákladů na opravu auta, zjištěných na 12.337 Kč 90 h, poněvadž tyto náklady zaplatila pojišťovna S., nelze přisvědčiti mínění odvolacího soudu, že se týká výše nároku. Touto námítkou je popíráno žalobcovo oprávnění domáhati se této části na žalované. Je tedy popírán důvod tohoto nároku, takže i tato námítka je nepřípustná.

Čís. 12181.

Český honební zákon (ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák. pro Čechy).

Zrušovací stížnost jest přípustna i proti výroku smluvčího soudu, jímž byl nárok na náhradu škody zamítnut.